

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 207/2015
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Јелене Боровац, чланова већа, у спору по тужби тужиоца Јавно предузеће „Војводинашуме“ из ..., кога заступа пуномоћник Владимирка Милићевић, адвокат из ..., против туженог Јавно предузеће за газдовање шумама „Србијашуме“ из ..., ради утврђења сувласништва, вредност спора 12.051.038,53 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.11291/12 од 17.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Јавно предузеће „Војводинашуме“ из ..., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.11291/12 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр.3702/12 од 30.10.2012. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је сувласник са $\frac{1}{2}$ сувласничких делова на непокретности „шумска кућа“ површине 101м² уписане у лист непокретности број ... КО ... на кат.парц. ..., редни број ... код РГЗ Службе за катастар непокретности ... и да је тужени сувласник са $\frac{1}{2}$ сувласничких делова на истој непокретности што је тужени дужан признати и трпети, што ће послужити као основ за упис сувласничког дела тужиоца на поменутој непокретности код РГЗ Службе за катастар непокретности ..., као неоснован. Ставом другим одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 12.051.038,53 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2002. године као и да му накнади трошкове поступка, као неоснован. Ставом трећим тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 154.928,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж бр.11291/12 од 17.12.2014. године одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује пресуду Привредног суда у Београду П бр.3702/12 од 30.10.2012. године.

Против другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужиоца тужени спори ревизијске разлоге и предлаже да се иста одбије као неоснована. Трошкове није тражио.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Других битних повреда које могу представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком о усвајању деобног биланса ЈП за газдовање шумама „Србијашуме“ са стањем на дан 31.12.2003. године, усвојеном од стране туженог, предвиђено је да имовина, права, обавезе, капитал и запослени се деле на ЈП за газдовање шумама „Србијашуме“ из ... и ЈП за газдовање шумама „Војводинашуме“ ... и Институт за шумарство из Одлуком о усвајању деобног биланса утврђена је подела имовине, права обавеза, капитала и запослених. Из садржине деобног биланса ЈП „Србијашуме“ ... од 05.11.2003. године сачињеног са стањем на дан 31.11.2002. године, произилази да уместо јединственог ЈП „Србијашуме“ послују три нова правна лица и то ЈП за газдовање шумама „Србијашуме“ из ..., ЈП за газдовање шумама „Војводинашуме“ ... и Институт за шумарство из Основни критеријум за поделу имовине, обавеза и капитала је географски критеријум а није искључена примена допунског критеријума приликом поделе који се односи на газдинства са подрчуја и Косова и Метохије, као и обавезе и потраживања која нису обухваћена билансом стања на дан 31.12.2003. године. Као носилац права коришћења на објекту „...“ на ... уписана је ЈП „Србијашуме“ из Реч је о грађевинском земљишту у државној својини док су предметне непокретности уписане као државна својина РС у државини туженог. Одлуком о оснивању ЈП „Војводинашуме“ донетој на седници скупштине АП од 08.04.2002. године основан је тужилац са својством правног лица уз основну делатност газдовање шумама на територији АП Војводине. Предвиђено је да средства права и обавеза ЈП „Војводинашуме“ представљају део средстава права и обавезе досадашњег ЈП „Србијашуме“ која се налазе на територији АП Војводина, као и да ће се подела заједничких средстава права и обавеза утврдити деобним билансом ЈП „Србијашуме“.

Првостепени суд одбија тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење сувласништва са $\frac{1}{2}$ сувласничких делова на предметној непокретности, а да је тужени сувласник са $\frac{1}{2}$ сувласничких делова на истој непокретности и

евентуални захтев да се обавезе тужени да тужиоцу плати вредност наведене непокретности са образложењем да деобни биланс није правни основ за стицање предметне непокретности.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става нижестепених судова.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове.

Чланом 1. Закона о средствима у својини Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 53/95 ... 101/2005), прописано је да средства у својини Републике Србије јесу средства која су у складу са законом стечена односно која стекну између осталог и јавне службе (јавна предузећа, установе) и друге организације чији је оснивач Република, односно територијалне јединице. У складу са чланом 8. истог закона, прописано је да о прибављању и отуђењу непокретности које користе државни органи и организације, органи територијалних јединица и друге организације из члана 1. тачка 2. Закона одлучује Влада Републике Србије. Чланом 8а истог Закона прописано је да о отуђењу непокретности које користе јавне службе одлучује Влада РС, да је прибављање непокретности у смислу овог закона и изградња објекта а да је уговор закључен супротно одредбама овог члана ништав.

У конкретном случају деобним билансом је извршена подела издвајањем Јавног предузећа „Србијашуме“ из ..., којом су формирана три нова јавна предузећа. Јавно предузеће „Србијашуме“ није брисано из судског регистра, већ се према важећим подацима у регистру привредних субјеката води са датумом оснивања 29.07.1991. године. Из тог предузећа издвојено је јавно Предузеће за газдовање шумама „Војводинашуме“ из ... (чији је оснивач АП Војводина) и Институт за шумарство из Законом о утврђивању одређених надлежности Аутономне покрајине у члану 46. предвиђено је да Аутономна покрајина оснива јавно предузеће за газдовање шумама на територији Аутономне покрајине. Овим законом није регулисано стицање права својине у корист тужиоца. У смислу члана 20. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да се право својине стиче на основу закона, правног посла и наслеђивањем, а у члану 33. истог закона прописано је да се право својине на непокретности стиче уписом права у јавну књигу или на одговарајући начин одређен законом.

И по оцени Врховног касационог суда тужилац није доказао да је право својине на спорној непокретности стекао дериватним путем по основу правног посла односно на оригинерни начин грађењем сопственим средствима. Предметни објекат је изграђен без дозволе где је тужилац био су инвеститор радова. Спорним деобним билансом је било предвиђено да се на основу коначног биланса стања ЈП „Србијашуме“ (које је подељено на три правна лица) утврди подела заједничких средстава права и обавеза. Имајући у виду статус парничних

странака, односно облик организовања, те моменат када је сачињен деобни биланс, на стицање, односно утврђење имовине примењују се одредбе Закона о средствима у својини Републике Србије а не Закона о јавној својини како то погрешно сматра ревидент. Између парничних странака није сачињен споразум о начину решавања међусобних права и обавеза и потраживања. Деобни биланс не представља правни основ за пренос права својне односно сувласничког дела имајући у виду да није дата сагласност Владе Републике Србије, а принцип територијалности је био основни критеријум приликом сачињавања наведеног биланса. У јавним књигама тужени је уписан као држалац спорних непокретности, Република Србија као власник. Тужилац је сам у односу на туженог Јавно предузеће „Србијашуме“ тражио утврђење сувласничког удела на објекту, иако је у јавним књигама уписана државна својина у корист Републике Србије, па је тужбом морала бити обухваћена и Република Србија као власник која са држаоцем овде туженим чини нужне, јединствене супарничаре. Како тужилац није обухватио све нужне супарничаре, то у конкретном случају постоји непотпуна процесна легитимација, због чега је и из тог разлога захтев неоснован.

Ревидент у ревизијским разлозима понавља наводе које је истицао и у жалбеном поступку, и које је другостепени суд правилно ценио као неосноване, због чега исте Врховни касациони суд није детаљније образлагао.

Како не постоје ревизијски разлози тако ни они на које суд пази по службеној дужности то је Врховни касациони суд на основу процесног овлашћења из члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић